

ÇAĞRI DÖRTER

ASİ
PEYGAMBERLER

AKLIN DOĞUŞU

DESTEK YAYINLARI: 1194
TASAVVUF: 35

ÇAĞRI DÖRTER / ASİ PEYGAMBERLER

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Özlem Küskü
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Aralık 2019 (2.000 Adet)
3.-4. Baskı: Ocak 2020
5. Baskı: Mayıs 2021
6. Baskı: Haziran 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-725-4

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ÇAĞRI DÖRTER

ASİ
PEYGAMBERLER
AKLIN DOĞUŞU

“Hakikat ile dost olan, yalanlara asi olur.”

YAZAR HAKKINDA

Konuşmayı öğrendiğinde ilk sorduğu soru “Biz kimiz?” oldu. Ardından, “Nereden geldik? Nereye gidiyoruz? Yaşamın kaynağı nedir?” gibi sorular bu soruyu takip etti. Sonra da diğerleri: “Varoluş, yaşam, ölüm, doğum, ruhların kaynağı, dinlerin kökeni nedir?” Soruları, zaman geçtikçe durmak bir kenara, giderek derinleşti.

İlkokuldayken; din adı altında anlatılanları, sevap-günah-cennet-cehennem kavramlarını, kader ile özgür irade çelişkisini sorgularken buldu kendini. Bu konularda kimseden gerçek anlamda tatmin edici cevaplar alamayınca, cevapları bizzat arama ve bulma arzusu galebe çaldı. Ailesi de bu sorulara cevap vermekte zorlandığından, Tasavvuf Geleneği’nden gelen büyü-kannesi Melahat Hanım’ın desteğini istediler. O an, hayatında kaçınılmaz bir değişimin başladığı andı. O günden sonra büyü-kannesiyle arasında özel olarak gelişecek ve uzun yıllar devam edecek bir “sohbet” süreci başlamış oldu. Çoğunlukla tüm güne yayılan bu sohbetler, ailesi de dahil dışarıya kapalı olacak ve konuşulanlar, sadece ikisi arasında kalacaktı.

Üniversite yıllarında anladı ki Hakikat; ancak birbirinden farklı görünen dinler, öğretiler, disiplinler, felsefeler, anlayışlar ve bilim dallarının ardındaki ortak Kaynak bulunduğu anda anlaşılabilirdi! O, tek yönlü bir bakış açısıyla (öğretilmiş-ezberlenmiş inanç) asla kavranamazdı.

Mimar Sinan Üniversitesi Mimarlık Bölümü'nden mezun olduktan sonra, bir yandan dünya üzerindeki tüm büyük dinleri, inançları, ruhsal öğretileri, felsefeleri, aydınlanma geleneklerini, erenlerin yollarını ve onların ardındaki saklı anlamları araştırırken, diğer yandan farklı dergilerde bu alanlarla ilgili makaleler yazmaya devam etti. Yoğun talep üzerine, onunla aynı anlama derdini taşıyan insanlara ücretsiz seminerler, eğitimler ve konferanslar verdi.

Bu süre boyunca farklı içsel geleneklerin içinde bulundu ve öğretilerini aldı. Bu çeşitlilik sayesinde, hepsinin bünyesindeki farklı ve ortak noktaları tespit etme konusunda gereken vizyonu kazandı. Elbette bunun bir de bedeli vardı. Bu süreç, aynı zamanda, su bulmak için yeterli derinliğe ulaşmayacak farklı kuyular açmak anlamına da geliyordu. Oysa suyun çıkması için bir kuyuyu sabırla kazmaktan ve ona adanmaktan başka yol yoktu. O ana dek tanıştığı hiç kimse ile bunu yapacak gönül bağı oluşmadığından, bu arayış bir süre daha devam etti. Ta ki bir gün, görünmez bir el kalbini sıkana kadar.

Diğerlerinden farksız görünen o günün sonunda, içine yeni dahil olduğu bir öğretinin, belirli bir ruh hali yaratmak üzere tavsiye ettiği bir metodu denemek üzere hazırlık yaparken, bir anda kalbinin sıkışmasıyla kalakaldı. Bedeni adeta hareket kabiliyetini yitirmişti. Kalbinde bir ses patladı: "Senin yolun bunlar değil!" Hazırlıklarını yaptığı uygulamayı olduğu gibi bıraktı ve günler boyunca bu iç halini gözlemlemeye devam etti. Zaman geçtikçe kalbindeki sıkışma arttı. Sonunda bunun gelip geçici bir hal olmadığını ve bir karar vermesi gerektiğini anladı. Aslında bu karar çok uzun zaman evvel zaten verilmişti, bunu da biliyordu. Ona kalan, sadece bu kararı kalbiyle de onaylamak: "Benim yolum bunlar değil." O anda, kalbini hiç gevşetmeden sıkın görünmez el onu bıraktı. Yıllar sonra Anadolu erenlerinden İsmail Emre'nin (1900-1970) "Gidenin de elinde

değil” sözünü işittiğinde, bu sözle ne demek istediğini tam anlamıyla anlayacaktı.

Artık; seneler boyunca tatillerde dahi denize girmek yerine okumayı seçtiği kitaplardan, işini büyütmek yerine gece gündüz araştırdığı kaynaklardan ve o güne dek karşılaştığı değerli insanlardan aldığı irfani (yol bulduran) bilgilerin işaret ettiği “yaşantı”nın tam anlamıyla uygulanma zamanı gelmişti. Bunun için en sağlıklı, dengeli ve derinlikli yolun “aydınlanmış bir insanla çalışmak” olduğunu biliyordu. Gönlüne o manevi güveni verecek böyle bir karşılaşmayı uzun yıllar boyunca diledi. Bir gün eline aradığı adres ulaştı; ama yolun son bulduğu yamaçta karşıya geçilecek bir köprü yoktu. O yamacın başında ne kadar gerekiyorsa o kadar beklemeye karar verdi. Vakti geldiğinde, olağandışı zincirleme olayların bir araya gelerek kurduğu köprüden karşıya geçti. Ve nihayet, aradığıyla buluştu...

Yaklaşık 12 sene sürecek olan usta-öğrenci ilişkisi içinde, yazının ve dilin ifade etmekte yetersiz kalacağı süreçlerden geçti. Bu süreçlerin sonunda, üç sene sürecek bir “sessizlik inzivası”na (Hakikat hakkında konuşmama ve yazmama süreci) çekildi. İnziva; iç âlemden gelen bir yönlendirmeye son buldu. Ve bu yönlendirme ile dinlere, öğretilere ve aydınlanma yollarına kaynak olan Hakikat’i, hepsini kapsayacak şekilde ifade etmek üzere kitaplar yazmaya ve söyleşiler yapmaya başladı. Kitapları yabancı dillere de çevrilerek dünya çapında okurlarıyla buluştu. Bu süreçler esnasında dünyanın farklı coğrafyalarında tasavvuf ehlinde Şamanlara, yoga ustalarından Kızıldillerilere uzanan farklı öğretilerin temsilcileriyle dostluğu ve paylaşımları devam etti.

Bu araştırmaları, yaşantıları ve süreçleri içeren 25 seneyi aşkın bir yolculuğun açığa çıkardığı “Asi Peygamberler” serisi, oradan süzülen özün okurlara konsantre olarak sunulması ve

disiplinler arası bir noktadan hepsinin merkezindeki Hakikat'ın anlaşılması niyetiyle kaleme alınmıştır...

Ona bu anlayışı veren “Yol”un gerektirdiği gibi, 20 seneyi aşkın süredir vermeye devam ettiği seminerler, eğitimler ve konferansların hiçbirinden maddi veya manevi bir karşılık almadı. Bunun nedenini şu cümlelerle ifade etmektedir: “Hakikat; ne parayla satın alınabilecek ne de liyakat olmadan aktarılacak bir şeydir. İnsanın gözlerinden ‘samimiyet’ ışıyana dek, ‘aradığı’ yanı başında dahi olsa, ona ulaşamaz ve Hakikat ona kendini açmaz. Bu bakış açığa çıkmadan insan dünyayı dolaşsa ve tüm kazancını bu yolda harcarsa dahi, O’nu bulamaz. Çünkü mesele dışarıda değil, bizzat kendi gözlerinin ardındakindedir. Arayışında samimi olana ve emek verene ise ‘o el’ nerede olursa olsun, ulaşır. Çünkü bu yol fiziksel mesafelerle değil; içsel yakınlık, samimiyet ve emekle ilgilidir...”

Yazarın diğer kitapları:

Anka'nın Kanatları (2013)

Aşk ve Ejder (2014)

Bugünün Tasavvufu (2017)

*Başlangıçta eline en sevdiği şekilleri alıp evinden çıkar yolcu...
Ancak; Şekilsiz'e yürürken, şekiller düşer ellerinden...
Kendisi dahi fark etmeden...*

Çağrı Dörter

“Çok değiştin sen...”

O anın geleceğini yıllardır biliyor ve bekliyordu. Sıra dışı bir dört seneden sonra üniversiteyi bitirmiş, aile evine geri dönmüştü. Farklı bir şehirde okumasının getirdiği zorunlu kısa ziyaretlerde bu konu açılmamış, yaz aylarında daha geniş zamana yayılan buluşmalarda ise, belli ki psikolojisini zorlamamak amacıyla “o değişim” küçük imalarla geğiştirilmişti. Ama bu semptomları okuyabilen için, bu konuşmanın mutlaka bir gün yapılacağı aşıkardı. O gün gelmişti sonunda.

En gencinden en yaşlısına dört kuşağın tüm üyelerinin buluştuğu o “büyük aile yemeği”nde, hepsinin onun üzerine sabitlenmiş bakışları eşliğinde, sonunda muhatap olmuştu, beklediği tepkiyle.

Bu sözleri söyleyen babasının gözlerine büyük bir süknet ve anlayışla baktı...

Daha dün gibi hatırlıyordu; ilk defa şehir dışında bir üniversiteye kabul edildiğini öğrendiğinde neler hissettiğini. Bu sürecin, daha evvel yanlarından hiç ayrılmamış oğullarını bir başka şehirde yalnız başına yaşamaya göndermek zorunda olan ailesi için de farklı olmadığını, aynı sarsıntıyı onların da yaşadığını...

Ama işler orada kalmayacaktı. Varoluşun ona hazırladığı sürprizlerden henüz haberi yoktu. Ailesinin yanından ayrılan insanlar değişir, özgürlüğün verdiği deneyimlerle farklı insanlar olabilirdi. Ama o süreçte bir katalizör varsa, bu değişim o derece güçlü olabilirdi ki, muhafazakâr bir baba ve ona yakın görüşte bir ailenin kaldıracabileceğinin çok üstüne çıkardı.

Babasını anlıyordu. Çünkü bizzat kendisi, o anlayış topraklarında yaşamış, orada yetişmişti. Çağlardan beri öğretilen, sorgulanmamış ezberlerle hem de. Babasının onu anlaması çok güçtü. Çünkü babası, onun ayak bastığı toprakları asla görmemişti. Hayatında kendi köyünden başka bir yeri görmemiş, duymamış, bilmemiş, hatta başka bir şehre dahi gitmemiş birini doğrudan uzaya çıkarırsanız ne olur? Onun da başına bu gelecekti. Yeni evine yerleşme yolundayken, tıpkı babası gibi, aslında bir üniversite okumaktan çok daha büyük bir maceraya girdiğini asla bilemezdi.

Doğruydı...

Değişmişti...

Hem de çok...

Sadece bir soru...

Sadece bir...

Acaba ne zaman kaybetmişti onun cevabını? Çalışması gerekirken arkadaşlarıyla dışarıya çıktığı hangi gün sorumluydu bundan? Arkadaşlarıyla yaptığı hangi kaçamak? Yeterince dua etmemiş miydi O'na yoksa?

Koyu dindar tabir edilebilecek ailesinin, dinin şekli kurallarına sıkı sıkı bağlı üç erkek çocuğunun en küçüğüydü. Bir de kız kardeşi vardı. Aile bireyleri, kendi şehirlerindeki üniversitede okuma şansını bir soruyla kaçırmaması nedeniyle ona fazlaca sitem etmemiş olsalar da davranışlarıyla o “keşke”yi az da olsa hissettirmişlerdi bir zaman. Ancak babası “Herkes ektiğini biçer. Bu sonuca varmanda kendinle baş başa kalacağın ve tüm bunlardan kendine düşen payı çıkaracağın yeterince zaman olacak. Fazla lafa gerek yok. Hepimiz için hayırlısı olsun. O, en doğrusunu bilir...” diyerek son noktayı koymuş ve gerekli hazırlıkları yapmaya girişmişti.

Öncesinde babasının eşliğinde yeni şehrine bir “hazırlık ziyareti” yapılmış, kalacağı ev kiralanmış ve ailenin ilk kez başına gelen bu duruma olabildiğince uyum sağlanmaya çalışılmıştı. Eğitim dönemi başlamadan evvel ikinci bir ziyaret yapılmış, yerleşilmiş, baba ile vedalaşmış ve yeni şehirle ilk defa baş başa kalınmıştı. Ağır ağır uzaklaşan arabanın arkasından “özgürlük coşkusu” ile “bilinmeyenin tedirginliği” karışımı garip bir duyguyla bakakalmıştı. Ve yabancı bir şehirde beklemediği bir üniversiteyi kazananlar arasında “bilinmeyenin tedirginliği” ilk seferde her zaman ağır basardı...

-1-

Belki İyi
Belki Değil

Sonunda, bir sonbahar gününde, oradaydı işte! Hiç bilmediği yabancı bir şehirde, üniversiteye ve senelik programlara kayıt kuyruğunda, kayıt masalarının arkasındaki ağaçlık alana bakarken düşünceli bir haldeydi. Neler bekliyordu onu kim bilir... Nelerle karşılaşacaktı? Ne vaat ediyordu ona yeni başlangıcı?

“Belki iyi, belki değil...”

İçine daldığı düşüncelerden irkilerek döndü dünyaya.

“Efendim? Bana mı dediniz?”

O’nunla böyle tanışmıştı işte.

Ve kimse, ona kemerlerini bağlaması gerektiğini söylememişti...

“Hazır daha önümüzde uzunca bir sıra ve belki bir daha hayatımız boyunca bulamayacağımız kadar boş zaman varken, sana kısa bir hikâyeye anlatmamı ister misin?” diye sordu, arkasında duran oldukça sıra dışı ve garip bulduğu şahsiyet...

“Merhaba... Siz de mi bu üniversitedesiniz?” diye sordu, kendine bu garip durumu değerlendirmek için zaman yaratmak adına.

“İkimiz de aynı sırada duruyoruz, öyle değil mi?”

“Doğru ya...” Arka planda en öndeki öğrencinin dosyasındaki eksiğin yarattığı problem üzerine küçük bir tartışma başlamıştı.

“Şimdi şu yaşlı adama dönelim...”

“Kime?”

“Sana yüzyıllar evvelinden benim aracılığımla bir mesaj fırlatılacak olan adama...”

“Ben... Hiçbir şey anlamadım.”

“Dinlersen, sonunda anlayacaksın...”

“Dinliyorum...”

“Bir zamanlar, yaşadığı köyün gıpta ettiği paha biçilmez bir atın sahibi olan bir bilge varmış. Köylüler onu her gördüklerinde ‘Ne kadar şanslısın. Böyle bir at kimseye nasip olmaz kolay kolay’ gibisinden övgüler düzermiş. Bilge ise onların bu övgülerine pek cevap vermez ve sadece ‘Belki iyi, belki değil...’ diyerek yaşamına devam edermiş.

Derken, günlerden bir gün, o bölgenin hükümdarı adamlarıyla birlikte köyden geçerken bilgenin atını görmüş ve atı ondan satın almak istediğini söylemiş. Bilge bu talebi nazikçe geri çevirerek, ona atının satılık olmadığını iletmiş.

Bunun üzerine köylüler ona ‘Ne yaptın sen? Hükümdar şimdi atını başka yollardan alacak!’ diyerek endişelerini aktarmış. Bilge ise ‘Henüz bir şey olmadı. Sadece hükümdar geldi, atı istedi ve ben de geri çevirdim. Yorum yapmak için oldukça erken değil mi?’ diye cevaplamış.

Ancak o gece at gerçekten de kayıplara karışmış. Köylüler ‘Bak işte çıktı söylediklerimiz. Haklıymışsın, at sana kismet

olmadı' demişler hemen... Bilge ise 'At kayboldu sadece. Belki iyi, belki değil. Siz ise erkenden yorum yapmaya yatkınsınız yine...' diye cevaplamış onları.

Birkaç gün sonra at geri gelmiş. Anlamışlar ki aslında kimse onu kaçırmamış, at, açık kalan çiftlik kapısından kaçmış ve ardından geri gelmiş. Köylüler 'Haklıymışsın. Kısmetmiş meğerse atın, bak geri geldi' demişler. Bilge ise 'At sadece geri geldi, olan bu. Ama siz hâlâ aynı şeyi yapıyorsunuz. Bu; belki iyi, belki değil...' diye cevap vermiş.

Bir zaman sonra bilge adamın oğlu attan düşmüş ve kolunu kırmış. Köylüler 'Yine yanılmışız. Meğer atın geri gelmesi hayırlı değilmiş' demiş. Bilge ise 'Olanlara rağmen bıkmadınız mı, yorumlarınızla *olan*'ı perdelemekten? Oğlum kolunu kırdı, olan bu. Belki iyi, belki değil...' diye cevap vermiş yine onlara.

Derken kimsenin beklemediği bir anda komşu ülke ile savaş ilan edilmiş ve köydeki tüm gençler askere alınmış. Bilgenin kolu kırık oğlu hariç... Köylüler bu olay dizgesine iyice şaşırılmış halde itiraf etmişler.

'Hep yanılıyorz, haklısın. Ama artık kabul et, kısmetmiş meğer olanlar...'

Bilge adam ise onlara 'Nice olaya şahit oldunuz. Ve her seferinde bir yorum yaparak *olan*'ı çarpıttınız. Her seferinde size verilen açık mesaja rağmen, vazgeçemediniz bu huyunuzdan. Ne zaman anlayacaksınız: Belki iyi, belki değil... Hayat devam ediyor ve hiçbir şey o kadar basit değil...' diye cevap vermiş..."

Hikâye bitti, garip bir sessizlik takılı kaldı havaya. Bir müddet O'na bakmaya devam etti ve ağzından ancak tek kelime çıkabildi: "Evet..."

Çok bilinmeyenli denklemlerle arasının iyi olmadığı gibi, yaşam içinde de "çok bilinmeyenli durumlar"dan pek hazzetmezdi. Ve bu durum, daha evvel karşılaştıklarının hepsinden

daha gizemli bir denklemini andırıyordu. Tam da kendi durumuna uygun böyle bir hikâyeyeyle ona aradığı cevabı verebilen birinin, kendisiyle ilgili nasıl böylesi bir bilgiye sahip olabileceği konusu o denli aklını meşgul ediyordu ki, neredeyse anlatılan hikâyenin değerini gölgelemişti. Tam o sırada, sesini duydu yine O'nun: “Endişe edecek bir durum yok. Aptala malum olur derler. Ben de biraz aptalımdır, söylemesi ayıp. Arada malum olur o yüzden, insanların içleri..”

Bu arada kayıt masasındaki öğrenci problemini çözmüştü, söylene söylene ayrılmasının ardından, arkasında bekleyen öğrenciler bir tespihin taneleri gibi teker teker kayıt masasına doğru birer adım atarak, o monoton hareketi tekrarlamışlardı. Ve hayır, O hiç de aptala benzemiyordu...

“Anlıyorum... İlginç bir hikâye...” diye cevapladı, hafif donuk bir şekilde... Karşısındaki bu sıra dışı karakterin yaptığı açıklama, onu içine girdiği garip ruh halinden çıkarmaya yetmemişti. Çünkü “Biraz aptalımdır” derken dahi, o sözlerin sahibinin gözlerinden zekâ fışkırdığını görmemek mümkün değildi. Böyle şeyler genellikle filmlerde veya kutsal mekânlarda olurdu, kayıt sıralarında değil...

O sırada sözlerine devam ettiğini duydu O'nun: “ ‘Rabb’iniz sizin için neyin hayırlı olduğunu daha iyi bilir. Hayır görünen bir şeyin ardında şer; şer görünen bir şeyin ardında ise hayır olabilir. Siz bilemezsiniz, ancak O bilir..’ mi demeliydim yoksa? Daha tanıdık olurdu belki, ha? Sen de ‘Çin’deki ilmi ne yapalım, bize öğretilenler yeter’ diyenlerden misin? Yoksa mensup olduğun dinin en yetkin temsilcileri boşa mı demişler, ‘İlim Çin’de dahi olsa, gidip alınız’ diye?” Sesindeki tınının ve bir anda değişen tonlamanın gücü, her neden bahsediyorsa ona sonuna kadar hâkim olduğunu açık seçik beyan ediyordu. Zaman durmuştu o anda sanki...